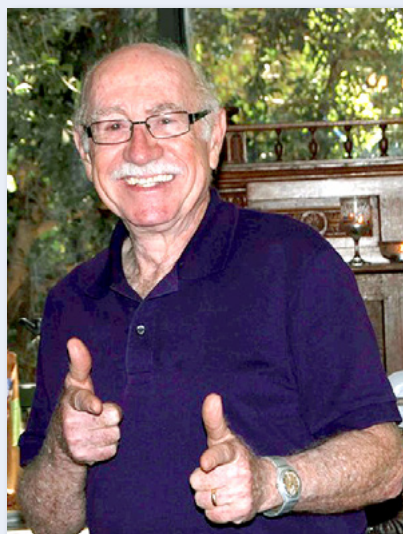

רות גודמן
תרגום: בני לוי

הנה מסתכלים עליך, דני!

את ואני

חיי ומורשתו של דני עוזיאל ז"ל

1 אוגוסט, 1933 – 19 פברואר, 2025
ט' אב, ה'תרצ"ג – כ"א שבט, ה'תשפ"ה

במהלך לימודי בבית הספר התיכון בניו יורק של שנות ה-1960, חלק מחברי השתתפו בתנועות נוער ציוניות, נפגשו אחת לשבוע, ומידי פעם בסופי שבוע בהם ריקודי עם ישראליים היו חלק מהפעילות. מאחר שלמדתי בלט בילדותי ובעודי מתקדמת במסלול קריירה בבלט, השתתפתי בסופשבוע של תנועת-נוער, ושם נשבתי בקסמו של ריקוד עם ישראלי בשם "[את ואני](#)". כשחזרתי מאותו סופשבוע, לא יכולתי להפסיק לחשוב על הריקוד ולרקוד אותו. לא היה לי מושג עד כמה נבואי זה יהיה!

בשנת 1949, נכנסה גורית קדמן – אם ריקודי העם בישראל – למועדון ההתעמלות של אגודת הפועל תל אביב בחיפוש אחר רִקְדָּנִים שיצטרפו לחוג לריקודי עם. (הפועל תל אביב, שהוקם בשנות ה-20, היה חלק ממחלקת הספורט של ההסתדרות). גורית ניגשה לנער ג'ינג'י צעיר שהתאמן במועדון וקראה לו: "היי, ג'ינג'י! אנחנו צריכים אותך!" וכך החל מסע חייו המופלא של דני עוזיאל.

לידתה של אגדה

דני נולד ב-1 באוגוסט 1933, שחל בתשעה באב (כמה סמלי, ועל כך אעיר בהמשך) בתל אביב. הוריו, רג'ינה ושבטאי, עלו מסלוניקי שביוון בשנת 1927.

מהתעמלות לריקוד – דרך הפועל

כאשר גורית גייסה את דני להצטרף לחוג לריקודי עם בהפועל תל אביב, הוא כלל לא הכיר אפילו את ההורה, כיוון שמעולם לא רקד קודם לכן. בהתחלה הוא התקשה, אך בהדרגה החל ליהנות, ועד סוף השנה התאהב בריקודי העם!

בהכנות לפסטיבלי דליה בהפועל ת"א, פגש דני את דור המייסדים של ריקודי העם בארץ שביצעו את הריקודים המסורתיים כמו "שרלה" ו"דבקה רפיח". אלה הפכו לסימן ההיכר של הפועל תל אביב ושל פסטיבלי דליה. דני נבחר מבין הרקדנים החדשים להיכנס להרכבים של מבצעי ריקודים אלה. (פסטיבל דליה הראשון שהתקיים בקיבוץ דליה בשנת 1944, היה זרז להתפתחות ריקודי העם בישראל. פסטיבל דליה האחרון התקיים בשנת 1968).

המתעמל המתמיד – שיווי משקל על סלעים!

דני מבצע קפיצת כרמון, 1960

דני בקפיצה עם מירה אשריאל. חגיגות 1 מאי 1951

כאשר יואב ומירה אשריאל – אושיות של ריקודי העם בארץ – לקחו בשנת 1951 את הנהגת החוג לריקודי עם בהפועל תל אביב, הוקמה גם להקת הופעות. דני ומירה היו סולני הלהקה.

כאשר **יואב ומירה אשריאל** – אושיות של ריקודי העם בארץ – לקחו בשנת 1951 את הנהגת החוג לריקודי עם בהפועל תל אביב, הוקמה גם להקת הופעות. דני ומירה היו סולני הלהקה. בשנת 1955 הוזמן דני להצטרף ללהקה המרכזית של ההסתדרות בניהולו של **יונתן כרמון** האגדי. הלהקה הייתה מורכבת מהרקדנים הטובים ביותר בארץ.

בשנת 1956 קיבל דני את ניהול החוג בהפועל תל אביב. במסגרת תפקידו שהסתכם בשש שעות עבודה לימד שעה אחת ילדים, לאחר מכן, שעה לכל רמות המבוגרים – מתחילים, בינוניים ומתקדמים – ולבסוף, שעתיים ללהקת ההופעות. את הכוריאוגרפיות יצר יונתן כרמון, אך את החזרות ניהל דני. בתקופה זו החל דני לשלב בחוג ריקודים מתוך יצירות כרמון, בהם **"הרועה הקטנה"**, **"אל תירא"** ו**"ימין ושמאל"** (אורחה במדבר). מאוחר יותר, כשהגיע לארה"ב, הביא איתו ריקודים אלה, ועוד תשעה אחרים מהרפרטואר של כרמון.

תמונת פרסום: רקדני הצברים עם שושנה דמארי. מיאמי 1962

בשנת 1960 יצאה להקת ההופעות של הפועל תל אביב, תחת ניהולו של דני, לקפריסין, והייתה להקת החובבים המאורגנת הראשונה שהופיעה מחוץ לישראל.

שנה אחר-כך, במסגרת הלהקה המרכזית, פגש דני את **גברי לוי**, שהזמין אותו להצטרף לשלושה זוגות נוספים לסיבוב הופעות קצר במיאמי. הקבוצה נקראה **"הצברים"**, עם האקורדיוניסט **עמי גלעד** והמתופף **נחמיה שרעבי** (מלחין "דבקה אוריה", שם השיר דבקה האביר). המסע הקצר התפתח לסיבוב הופעות של שלוש שנים בארה"ב ובפורטו ריקו. בתקופה זו הכיר דני את אשתו ג'ואנה והחליט להישאר בארה"ב.

בשנת 1962 פגש דני את **פרד ברוק** – אבי ריקודי העם הישראליים בארה"ב – שהקים את מחלקת הריקוד היהודי ב-Y של רחוב 92

גברי לוי הזמין את דני להצטרף לשלושה זוגות נוספים לסיבוב הופעות קצר במיאמי. הקבוצה נקראה "הצברים", עם האקורדיוניסט עמי גלעד והמתופף נחמיה שרעבי

(המרכז היהודי) בניו יורק. שם החל דני ללמד סדנאות. בסדנה הראשונה שלו לימד את **"דבקה אוריה"** של מושיקו.

בשנותיו הראשונות של דני ב-Y, פרד עבד עם אקורדיוניסט שלא הכיר את הריקודים החדשים. שיחות בין דני לבין פרד העלו את הרעיון להפיק תקליטים לריקודי עם. עמי גלעד היה המנהל המוזיקלי והאקורדיוניסט, נחמיה שרעבי ניגן בתופים, ולצידם, שלושה נגנים נוספים, והזמרת **גאולה זוהר**. התקליט הראשון **"Dance Along with Sabras"** - לרקוד עם הצברים - הוקלט באולם בוטנוויזר ב-Y של רחוב 92, וכלל את "הרועה הקטנה", "אל תירא", "דבקה אוריה" וכן את **"הנוקדים"** - ריקוד אותו יצר דני בארץ בשנת 1957, וכבר הפך פופולרי בארה"ב עוד לפני שדני הגיע לשם. הצלחת התקליט הובילה להפקת שישה תקליטים נוספים.

דני ופרד ברק

פרד ביקש מדני ליצור ריקוד נגיש למתחילים. עמי כתב את הלחן, נחמיה את המילים, גאולה זוהר שרה, ודני יצר את הצעדים ל"את ואני". ריקוד זה הפך לקלאסיקה עולמית.

דני וג'ואנה, 1963

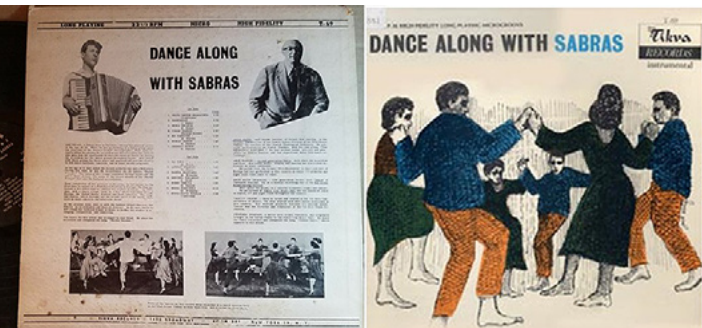
עם סיום סיבוב ההופעות, בשנת 1964, דני וג'ואנה התחתנו. דני החליט לקחת הפסקה ולגדל משפחה. באותה תקופה פתח גם עסק מצליח לתכשיטים בעיצובי קמיון ייחודיים שלו. עם זאת, דני מעולם לא הפסיק לגמרי לרקוד. יחד עם **רחל קוגל**, בת הזוג של דני מהלהקה המרכזית והאקורדיוניסט **דן רונן** (כן, ד"ר דן רונן, לימים חוקר חשוב בתחום ריקודי העם, ואשר בתו, ד"ר **רונית רונן-תמיר** המשיכה לטפח ולהעשיר את עולם ריקודי העם) הקימו שלישייה בשם "השלושה מיהודה", שהופיעה ברחבי ארה"ב וקנדה.

בשנת 1970 חזר דני ללמד, אך התמקד בעיקר בהפצת ריקודי עם ישראליים לקהילת הריקוד הבינלאומית - רוקדי ריקודי העמים - דרך סדנאות וסופי שבוע אזוריים.

בשנת 1980 שב דני ל-Y והצטרף אליי, לאחר שירשתי את מקומו של פרד ברק עם פרישתו. יחד המשכנו להוביל את ההרקדה הפתוחה לקהל, ואת האירועים המיוחדים ב-Y עד שנת 2020, עת עבר דני לקליפורניה בתקופת הקורונה.

ימי רביעי ב-Y הפכו להיות שם דבר בארה"ב ולהרקדת הדגל הידועה השבועית של ריקודי העם הישראליים. כבר בשנים הראשונות, הבחין דני שמידי ערב חג ההודיה הגיעו משתתפים רבים מחוץ לעיר. הם היו שבים הבייתה לחג. בעקבות זאת, יזם דני תוספת של שעה להרקדה להנאת הקהל

שיחות בין דני לבין פרד העלו את הרעיון להפיק תקליטים לריקודי עם. עמי גלעד היה המנהל המוזיקלי והאקורדיוניסט, נחמיה שרעבי ניגן בתופים, ולצידם, שלושה נגנים נוספים, והזמרת גאולה זוהר.

עטיפת התקליט לרקוד עם הצברים

דני ורות מלמדים ב-Y92

הרחב במיוחד. יוזמה זו הפכה למסורת המרתונים של חג ההודיה, שמשך מאות משתתפים מצפון-מזרח יבשת אמריקה כולל קנדה, והיווה מודל לחיקוי בכל רחבי ארה"ב.

ב-1981 יזם עם **משה אסקיו ומושיקו הלוי** את מחנה הריקוד "הורה שלום", עם אורחים מישראל, ועם **שלמה בכר וישראל יעקבי** מקליפורניה. המחנה נערך בכל שנה עד 1990. לאורך השנים ערך דני סדנאות בצפון ודרום אמריקה, בהולנד ובאוסטרליה.

מחנה הריקוד "הורה שלום"

ב-1988, לכבוד יום העצמאות ה-40 של מדינת ישראל, עלה הרעיון לקיים פסטיבל מחול גדול בישראל. **יונתן כרמון** מונה למנהל הפסטיבל, ודני התבקש להביא להקות מחול על מנת לייצג את צפון אמריקה בפסטיבל כרמיאל הראשון. יחד עם דני ואיתי, ארבע להקות מחול ו-25 מרקידים מארה"ב וקנדה הוזמנו להשתתף בפסטיבל שהפך להיות דגם-אב של אירועי המחול השנתיים בישראל ומוכרים ככאלה בכל בעולם.

רות גודמן, יונתן כרמון, רונית רונן-תמיר, דני עוזיאל בניו יורק

בשנת 1990, דני ואיתי הקמנו את המכון הישראלי למחול (IDI) – משאב חינוכי ומרכז מידע ללא כוונת רווח שממוקם בעיר ניו יורק. דרך IDI הפקנו את פסטיבל "הורתי 2001" ואת "הורתי 2017", כמו גם פרויקטים, אירועים ופרסומים רבים, כולל המיזוג, החל משנת 2004, של העלון של IDI – "נרקודה" – עם המגזין המחול הישראלי בעריכתו של **ירון מישר** – "רוקדים". מיזוג זה יצר את המגזין הבינלאומי הדו-לשוני בו אתם קוראים כעת – "רוקדים-נרקודה".

פסטיבל הורתי 2001, שהתקיים באוניברסיטת הופסטר בלונג איילנד, ניו יורק, היה אירוע סוף שבוע מורחב עם סדנאות והופעות. האירוע ציין 50 שנה למחול ישראלי בצפון אמריקה ו-50 שנה לפסטיבלי ריקודי העם השנתיים בישראל. חובבי ריקודי-עם, מדריכות ומדריכים, יוצרים, ולהקות מחול מרחבי העולם השתתפו באירוע היסטורי זה. מופע פסטיבל 50 כלל הצגה מפתיעה של דבקה אוריה בבימויו של מושיקו, כשדני מוביל את הרקדנים, עמי גלעד מלווה באקורדיון, ומושיקו מנגן בדרבוקה (תוף דומבק).

הורתי 2001: דני מוביל את הפתעת הערב ריקוד דבקה אוריה

הפתעת הערב בפסטיבל הורתי 2001: עמי גלעד ומושיקו מלווים את דבקה אוריה

התוכניה של "הורתי 2001"

הורתי 2001: משמאל – מושיקו, שלמה בכר, דני עוזיאל, יענק'לה לוי

**פסטיבל הורתי
2001, שהתקיים
באוניברסיטת
הופסטר בלונג
איילנד, ניו יורק, היה
אירוע סוף שבוע
מורחב עם סדנאות
והופעות. האירוע ציין
50 שנה למחול ישראלי
בצפון אמריקה ו-50
שנה לפסטיבלי ריקודי
העם השנתיים בישראל**

דני היה אולי גאה יותר מכל ב"הורתי 2017 – יריד ריקודי העם הישראלי העולמי" – הגשמת חזונו שעלתה על כל הציפיות. האירוע בן ארבעה ימים כלל 15 כוריאוגרפים אהובים מישראל ומארצות הברית שהציגו סדנאות, הופעות והרקדות, עם מאות חובבי ריקודי עם ישראלים ואמנים מכל הדורות ברחבי העולם.

הורתי איפשר לקהילה העולמית לרענן את אהבתה לנשמת ריקודי העם הישראליים, ולסלול את הדרך לפיתוח רפרטואר חלק של ריקודים, שיהיה בעל משיכה לאורך זמן לכל הרקדנים, הקבוצות וההרקדות. (ראו: [רוקדים-נרקודה גיליון 97](#)).

פסטיבל המחול הורתי 2017 – קבוצה מדהימה של מדריכים ויוצרים! משמאל לימין: ירון כרמל, נפתלי קדוש, טוביה טישלר, משה אסקין, ישראל יעקובי, מושיקו הלוי, רוני סימן טוב, שמוליק גוב ארי, ירון אלפסי, אבנר נעים, אבי פרץ, שלמה ממון. צילום: מתי גולדשמיט

בין האנשים הרבים שדני עודד והפריקטים שדני סייע ליזום היה **חיים קאופמן** וארגונו "ריקודי דור ראשון". ההרקדה מתקיימת מידי שבוע במטרה לשמר ולהנציח את ריקודי העם הישראליים הקלאסיים.

בשנת 1987, כפי שחיים נזכר: "דני לא רק עודד אותי, אלא גם תמך בנו בהתלהבות לאורך השנים באמצעות סדנאות, סופי שבוע שנתיים של שורשים וכוריאוגרפיה ללהקת המחול שלנו. הסדנה הראשונה שלו עבורנו, בסוף שנות ה-80, הייתה בלתי נשכחת ביותר, שכן, הוא הקדיש אותה להוראת ריקודי יונתן כרמון שהיה להם המומחה בעולם".

ממשיך חיים: "החוויות האינטימיות ביותר שלי עם דני היו כשיצר כוריאוגרפיה ללהקת המחול המיוחדת שלנו, החל משנת

משמאל לימין: חיים קאופמן, תמר אליגור, דני עוזיאל, רות גודמן, יענק'לה לוי

**בין האנשים
הרבים שדני עודד
והפריקטים שדני
סייע ליזום היה חיים
קאופמן וארגונו
"ריקודי דור ראשון".
ההרקדה מתקיימת
מידי שבוע במטרה
לשמר ולהנציח
את ריקודי העם
הישראליים
הקלאסיים.**

שרל'ה-שר עם רקדני ריקודי דור ראשון

1991, להופעה בסגנון החסידי "שרל'ה-שר" בטקס הזיכרון לג'ו פאפ שארגנתי באולם ארל באוניברסיטת קולומביה. (ג'וזף פאפ היה מפיק ובמאי תיאטרון. בתו, מירנדה, היא רקדנית עם ישראלית נלהבת). דני היה בכושר שיא באותו לילה, והוביל למעלה מ-300 איש ברונדו לצילי מחרזות של מוזיקה חסידית. שרל'ה-שר הייתה נוסטלגיה בשביל דני, שכן הוא ביצע אותה על הבמה כרקדן צעיר בישראל."

כאשר דני פרש מעסקי התכשיטים שלו, קהילת לונג-איילנד המקומית ניצלה את ההזדמנות וביקשה מדני לקיים מפגשים מקומיים נוספים ביום ובערב. בהנהגתו, מה שהחל כמפגש חברתי לישראלים בקהילה, התפתח למפגש ריקודי עם ישראלי שבועי דינמי, חדור אנרגיה וכישרון ליצירת אווירת מסיבה ישראלית בכל ערב.

השולחן של דני בלונג איילנד

יום הולדת בהרקדה בלונג איילנד

דני מתקלט בהרקדה בלונג איילנד

בשנת 2005, כחלק מטקס מחווה מיוחד לדני במחנה המחול "הילולים" בניו יורק, גדי ביטון הפתיע את דני כאשר הזמין את יונתן כרמון לבוא מישראל ולחגוג עם דני. זו הייתה חוויה רגשית עוצמתית עבור דני. היא החזירה אותו לשורשיו ולמנטור שעיצב אותו בישראל לפני שנים כה רבות, עד שהפך לרקדן בעל תשוקה להפצת השמחה והרוח האנרגטית שאפיינו את שניהם.

בשנת 2018, לפני שעבר לקליפורניה, זכה דני בפרס מפעל חיים במחנה "בתנועה" בישראל. בספטמבר 2020, במהלך תקופת הקורונה, לקראת המעבר של דני ללוס אנג'לס, קרן קפלן ואני ארגנו אירוע מיוחד בזום [Zoom] - מסיבה וירטואלית לכבוד דני וקריירת המחול הישראלית שלו בת ה-70 שנה. האירוע היה מלא במחווות מחברים ואושיות מחול בארץ ובעולם שכלל סרטונים, משחקים, והנאה אינטראקטיבית מקוונת.

שלמה ממון, דני עוזיאל, יונתן כרמון

בקיץ 2023, קהילת ניו יורק שמחה לארח את דני שוב כדי לחגוג את יום הולדתו ה-90 ב-Y של רחוב 92 וכן עם חברות וחברי החוג שלו בלונג איילנד. כמו בכל ימי ההולדת של דני, גם אלה כללו את הריקוד היווני המזוהה איתו ה"הספיקו" - עם כל התוספות הייחודיות של דני שלא הפסיקו להדהים אותנו!

פרס מפעל חיים, פסטיבל קמפ בתנועה 2018

עד הסוף – לוקחים את זה למקסימום

דני היה לי שותף נפלא לריקוד ולפרויקטים במשך קרוב ל-50 שנה – מקור השראה מתמיד עם הריקוד המרהיב שלו, הדרך בה לימד, וניהול המדעים של פרויקטים; האנרגיה חסרת הגבולות שלו, החתירה הבלתי מתפשרת לשלמות ומנהיגותו בעלת החזון – כל אלה ועוד הביאו כל כך הרבה שמחה לדורות של רוקדים ורוקדים ברחבי העולם.

המעבר של דני לקליפורניה, ואף הקורונה, לא מנעו ממנו להמשיך ולחדש את מסע הריקוד הישראלי שלו. כמו רבים מאיתנו, הזום הפך לכלי המקשר בין כולנו. דני ואני התחלנו את "מעגל הריקוד הישראלי של IDI" השבועי שלנו בזום. דני היה מארגן את רשימת ההשמעה, ואני הייתי מדגימה ומלמדת מהבית שלי.

דני אהב ליצור קשר עם כל מי שהצטרף אלינו בזום מכל רחבי העולם. הוא עקב אחר הריקודים שכל משתתף נהנה מהם במיוחד, עקב אחר השיחות, ולעתים קרובות ערך שיחות טלפון ככל שהקהילה החדשה הזו נוצרה. הוא גם תיבל את המפגש בהערות ותובנות מועילות שכולם אהבו! האמירה המפורסת של דני, "תמשיכו לרקוד", הביאה לידי ביטוי את אמונתו הנלהבת שריקוד הוא מנטלי, פיזי ויוצר קהילה – חברה.

כיוון שכולנו היינו ספונים בבתינו שלנו, יזמתי את סיום מפגשי הזום שלנו בכוס יין – הרמת כוסית לחלוק עם כולם את התקווה לימים טובים יותר שיבואו. ככל שמעגל החיים נמשך, כוס היין הזו מחזירה אותנו לראשית משפחתנו של דני ביוון, שם היה להם יקב! מפגש הזום שלנו ממשיך עם דני תמיד בליבנו.

"עד הסוף" – לקחת את זה עד הסוף – עד המקסימום – היא מטאפורה נפלאה אין לחיות. דני חי את חיינו דרך ריקוד החיים! ריקוד הוא יותר מסדרה של צעדים. כפי שדני תמיד אמר, "רקדו את המוזיקה – לא רק את הצעדים – עד הסוף!"

מורה הוא יותר ממישהו שמעביר מידע או סדרה של צעדים. דני היה מורה מושלם, עם היכולת להוביל את הקהל ולהסתגל לכל סיטואציה, לבחור את הרפרטואר המושלם עבור כל קבוצה. התפעלנו מתחושת התזמון המושלמת שלו ומהידע שלו כיצד לאזן בצורה מושלמת תוכנית. ובכל זאת, שום דבר לא היה מספיק טוב בעיני דני. זה תמיד היה צריך להיות ויכול להיות טוב יותר ויותר. דני עזר לכולנו להעריך טוב יותר ויותר – שמר על הכל רענן ותמיד נתן לנו עוד – עד הסוף!

המעבר של דני לקליפורניה, ואף הקורונה, לא מנעו ממנו להמשיך ולחדש את מסע הריקוד הישראלי שלו. כמו רבים מאיתנו, הזום הפך לכלי המקשר בין כולנו.

דני גרם לכל רגע להיות חשוב. התשוקה שלו לשלמות ושפע האנרגיה החיובית שלו גרמו לכל דבר שנגע בו להתעורר לחיים. אין ספק שרוח הג'ינג'י שבו דחפה אותו ואת כל מי שהגיע איתו, להעריך ולהוקיר כל רגע ורגע.

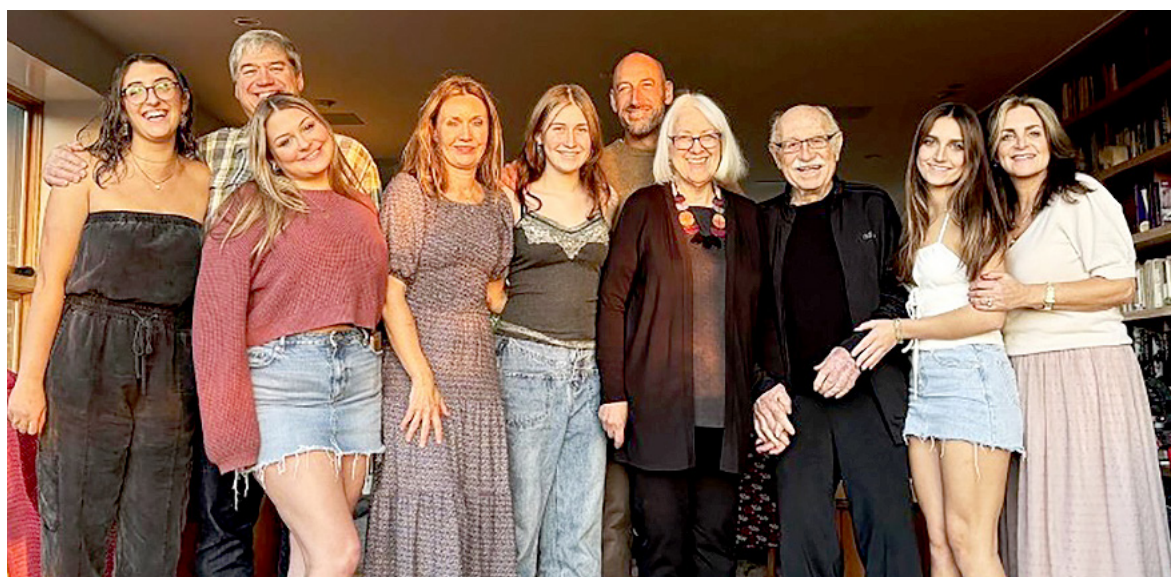
בין אם במפגש פנים אל פנים או בזום, רוח הריקוד הבלתי נכנעת שלו, שהייתה קשורה באופן בלתי נמנע בנשמתו, המשיכה להביא לנו שמחה גדולה – עד הסוף!

דני היה אכן אוצר יקר לקהילת הרוקדות והרוקדים הגלובלית שלנו ולכל מי שאי-פעם נגע בחייהם. דני היה אסיר-תודה על כך שזכה לחזות בתחילת דרכם של ריקודי העם הישראליים, על כך שהצליח לעמוד בקצב הדור החדש של הכוריאוגרפים ועם הרפרטואר ההולך וגדל של ריקודים.

בנוסף לריקודי הקלאסיים "את ואני" ו"הנוקדים", דני יצר כוריאוגרפיה של ריקודים שהפכו פופולריים במיוחד בחוגי מחול בינלאומיים כמו "מנגינות חסידיות", "בת ערד", "בואי תמה" ו"דוס אמנטס" שלימדנו מחדש בזום. דני גם יצר ריקודים עבור הרכב ההופעות שלי – "פרפרים", ובראשם "בתוף ובמחול", ומילא תפקיד מרכזי בהרחבת היקף פסטיבלי ריקודי העם השנתיים שלנו.

התשוקה של דני לריקוד לא הפחיתה מתשוקתו ומסירותו למשפחתו ול"דור הבא" האישי שלו: לאשתו, ג'ואנה, לבתם נינה ולבעלה ריץ', לבנם אורן ולאשתו הלן ולנכדותיהם, איזבלה (איזי) ווייאן (הבנות של נינה וריץ'), הילדי ואסטה (הבנות של אורן והלן).

דני היה אסיר-תודה על כך שזכה לחזות בתחילת דרכם של ריקודי העם הישראליים, על כך שהצליח לעמוד בקצב הדור החדש של הכוריאוגרפים ועם הרפרטואר ההולך וגדל של ריקודים.

משפחת עוזיאל. חג ההודיה 2024, לוס-אנג'לס, קליפורניה, ארה"ב

חוגגים יום הולדת 80 לדני – עם גמל!

התשוקה של דני לריקוד לא הפחיתה מתשוקתו ומסירותו למשפחתו ול"דור הבא" האישי שלו: לאשתו, ג'ואנה, לבתם נינה ולבעלה ריץ', לבנם אורן ולאשתו הלן ולנכדותיהם, איזבלה (איזי) ווייאן (הבנות של נינה וריץ'), הילדי ואסטה (הבנות של אורן והלן).

לפני מספר שבועות, ב-27 ביולי, ערכנו אירוע מיוחד ב-Y של רחוב 92, בו חגגנו את חייו ומורשתו של דני יחד עם משפחתו ומאות חברים מכל הדורות, הן באופן אישי והן בזום. היה זה אחר-צהרים מלא זיכרונות, ריקודים ואהבה.

כדרכו של דני, הייתה זו משאלתו – לחגוג את חייו כשהוא כבר לא כאן כדי להצטרף אלינו על רחבת הריקודים. קישורים לסרטונים, תמונות ומזכרות, כולל הרהורים מרגשים ממשפחתו של דני, יפורסמו בקרוב על ידי IDI.

**מי ייתן והשמחה העצומה שדני העניק לקהילת ריקודי העם
הישראלית והבינלאומית דרך ריקודיו, הלימוד מעורר ההשראה שלו,
ההדרכה, הריקוד האלגנטי, האנרגיה הבלתי נדלית ומנהיגותו בעלת
החזון – כל אלה ירקדו בליבנו לנצח!**

*הערה לסיום

דני – ג'ינג'י שנולד בתשעה באב, למשפחה ספרדית. כל מה שחסר לו היה ה"סוס הלבן" (או חמור לבן) עליו רכב "המבשר" – המשיח – שיביא חוסן ושמחה אולטימטיביים!!

ראו גם את המאמרים של דני: "[מהסוויטות על הבמה ועד לאולמות הריקודים](#)" בגיליון 103 של רוקדים-נרקודה (מוקדש ליונתן כרמון ז"ל), ו"[צוות שהשלים זה את זה](#)" בגיליון 105 של רוקדים-נרקודה (מוקדש ליואב אשריאל ז"ל).

דני ז"ל – כרזת מחווה בעיצובה של אדריאנה ליפובצקי